

ČESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudkyň JUDr. Radky Šimkové a JUDr. Anny Vandákové ve věci žalobce: **JUDr. P. L., Ph.D., LL.M.**, narozen XXXXX, bytem v XXXXX, zastoupeného JUDr. Pavlem Natisem, advokátem, se sídlem v Ostravě, Sokolská třída 21, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, IČ: 00006947, zastoupené JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, se sídlem v Praze 5, Náměstí 14. října 3, **o zaplacení částky 1,500.000,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání obou účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. září 2009, č. j. 16 C 47/2008 - 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé pod bodem II. **p o t v r z u j e**.
- II. Ve výroku o nákladech řízení pod bodem III. se rozsudek soudu I. stupně **m ě n í** jen tak, že jejich výše činí 48.977,- Kč, jinak se v tomto výroku **p o t v r z u j e**.
- III. Žalované se nepřiznává právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Rozsudkem shora uvedeným rozhodl soud I. stupně tak, že je žalovaná povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci téhož rozsudku částku 105.000,- Kč s úroky z prodlení blíže tam specifikovanými (výrok pod bodem I.) a na nákladech řízení 103.430,50 Kč k rukám jeho zástupce (výrok pod bodem II.) a že se žaloba ohledně částky 1,395.000,- Kč s úroky z prodlení blíže tam specifikovanými (též „částka 1,395.000,- Kč s úroky z prodlení“) zamítá (výrok pod bodem III.). Rozhodoval o náhradě nemajetkové (imateriální) újmy ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (též „zák. č. 82/1998 Sb.“) způsobené v souvislosti s tím, že prezident České republiky (též „prezident“) od 31. března 2005 nerozhodl o návrhu vlády České republiky (též „vláda“) na jmenování žalobce do funkce soudce. Vyšel z toho, že stát je odpovědný za škodu, kterou způsobí prezident jako orgán moci výkonné (svým rozhodováním totiž prezident realizuje svoji pravomoc jmenovat soudce a jeho činnost má v tomto případě povahu i formu správních úkonů, při nichž vystupuje jako správní úřad sui generis); že proces jmenování kandidátů do funkce soudce není založen na libovůli prezidenta, nýbrž se na něj v určité míře vztahují základní zásady platné pro rozhodování veřejné moci a nezbytně nutně proto musí být završen rozhodnutím (ať již vyhovujícím či zamítavým) a dojde-li k prokázané nečinnosti prezidenta spočívající v nevydání takového rozhodnutí v přiměřené lhůtě je namíste poskytnutí zadostiučinění za tím vzniklou nemajetkovou újmu ve smyslu ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. a že ke dni jeho rozhodnutí trvala nečinnost prezidenta v řízení o jmenování žalobce do funkce soudce (též „řízení o jmenování“) téměř čtyři a půl roku, přičemž nešlo o žádné složité řízení z pohledu prezidenta (o jmenování jiných kandidátů byl schopen rozhodnout v řádu jednoho měsíce), v jednání žalobce samého přitom nelze spatřovat ničeho, co by přispělo k průtahům v řízení o jmenování (naopak využil všech dostupných právních prostředků k tomu, aby se domohl nápravy, včetně úspěšného správního řízení, v němž byla prezidentu uložena pravomocným soudním rozhodnutím povinnost rozhodnout v řízení jmenování do 17. ledna 2008, což však prezident nerespektoval) a řízení o jmenování mělo pro žalobce značný význam (jmenování do funkce soudce dlouhodobě spadá mezi jeho životní priority, tomuto životnímu cíli podřídil veškeré své snažení, celé období nejistoty, kdy vyčkával rozhodnutí prezidenta, věnoval zvyšování své kvalifikace dalším studiem i praxí, a to i za situace, kdy se jakožto justiční čekatel nacházel v horších materiálních podmínkách, než by tomu bylo v případě, že by se jako absolvent justiční zkoušky věnoval jiným specializovaným právnickým profesím). Vyslovil názor, že nečinnost prezidenta, spočívající v nevydání rozhodnutí o návrhu vlády na jmenování žalobce do funkce soudce, znamená nesprávný úřední postup (§ 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.), v souvislosti s tím žalobci vznikla nemajetková újma a přiměřeným zadostiučiněním za ni je v tomto případě 105.000,- Kč (§ 31a zák. č. 82/1998 Sb.) a splatnou se tato částka stala dne 11. ledna 2009 (§ 14, 15, § 26 zák. č. 82/1998 Sb.). Dospěl tudíž k závěru, že žalobce má vůči žalované právo na zaplacení částky 105.000,- Kč ve smyslu ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. a rovněž právo na zaplacení úroků z prodlení z této částky ve smyslu ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. od 12. ledna 2009 do zaplacení ve výši stanovené prováděcím předpisem, jímž je nař. vl. č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku (též „nař. vl. č. 142/1994 Sb.“). Právním předpisem (právem), kterého při svém rozhodování užil, zde byl zák. č. 82/1998 Sb., obč. zák. a nař. vl. č. 142/1994 Sb. Výrok o nákladech řízení odůvodnil užitím ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř.

Proti tomuto rozsudku (též „napadený rozsudek“) podali oba účastníci včas odvolání - žalobce proti výroku o věci samé pod bodem II. a žalovaná proti výroku o nákladech řízení pod bodem III.

Žalobce v odvolání navrhl změnu napadeného rozsudku tak, že je žalovaná povinna zaplatit mu částku 1,395.000,- Kč s úroky z prodlení a nahradit náklady řízení před soudy obou stupňů. Vyjádřil nesouhlas s názorem soudu I. stupně v otázce výše přiměřeného zadostiučinění a otázce splatnosti zadostiučinění. Argumentoval přitom tím, že částka 105.0, - Kč sice není zanedbatelná (kolik občanů této země by s radostí takové finanční přilepšení přivítalo), avšak s ohledem na okolnosti případu a jeho přesah do ústavního práva (jde přeci o vymezení hranic mezi mocí soudní a výkonou), je tato částka příliš malou na to, aby si prezident uvědomil, že svým postojem, který lze přirovnat k postavení neomezeného absolutistického monarchy, přivodil daňovým poplatníkům další výdaje ze státního rozpočtu; že při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění nelze vycházet z částek, které jsou přiznávány v případě průtahů v soudním řízení, neboť v řízení před soudem nikdy nedochází k absolutní nečinnosti pro dobu čtyř a půl let (prezident se přitom opakovaně vyjádřil, že hodlá být nečinný i do budoucna) a nelze si ani představit, že by si soud, jemuž bylo uloženo jednat, dovolil zůstat zcela nečinný (prezidentovi přitom pravomocné soudní rozhodnutí zcela ignoruje a soudní moci se vysmívá), přičemž průtahy v soudním řízení jsou způsobovány hlavně špatnou organizací práce a nedostatečným personálním a technickým vybavením soudů, zcela výjimečně pak nedostatečnou kvalifikací a morálními poklesky osoby soudce (v případě prezidenta jde o všechno jiné, jenom ne o špatnou organizaci práce a nedostatečné personální a technické vybavení) a prezident je navíc hlavou státu a má jít všem občanům této země příkladem (místo toho se odmítá podrobit pravomocnému a vykonatelnému soudnímu rozhodnutí a nadřazuje své postavení a své vlastní zájmy nad zájmem společnosti zachovávat a rozvíjet právní stát); že otázka jmenování či nejmenování soudcem má pro něj nadmíru veliký význam a nečinnost prezidenta mu přivodila zdravotní komplikace, přičemž řízení o jmenování není složité, sám se na průtazích v něm nijak nepodílel, naopak využil všech dostupných právních prostředků směřujících k odstranění průtahů a ačkoli mu soudy ve správním soudnictví formálně poskytly ochranu před nečinností prezidenta, tato nemá v reálném životě žádný dopad a že v tomto případě jde o první řízení tohoto druhu v historii naší země a dále tím, že „zadostiučinění“ je zcela odlišným institutem, než jakým je „škoda“, nelze u něj tedy aplikovat ustanovení § 14 a § 15 zák. č. 82/1998 Sb. a vázat jeho splatnost na šesti měsíční lhůtu od předběžného uplatnění nároku u žalované a naopak je pak namístě vycházet z ustanovení § 563 obč. zák., podle něhož je žalovaná povinna plnit prvního dne poté, kdy byla o plnění požádána. K odvolání žalované uvedl, že je nepochybné, že výše plnění závisela na úvaze soudu a protože částka 1,500.000,- Kč nebyla zjevně nepřiměřená, mohl legitimně očekávat přiznání zadostiučinění v této částce a stanovení náhrady nákladů řízení z této částky. V otázce nákladů řízení poukázal též na rozhodnutí Ústavního soudu České republiky ze dne 9. října 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, v němž bylo vysloveno, že je-li stát, k hájení svých právních zájmů, vybaven příslušnými organizačními složkami, finančně i personálně zajištěnými ze státního rozpočtu, není důvod, aby výkon svých práv a povinností v této oblasti přenášel na soukromý subjekt, jímž byl v tam posuzovaném případě advokát.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku ve výroku o věci samé pod bodem II. a změnu výroku o nákladech řízení pod bodem III. Vyvracela odvolací argumenty žalobce s poukazem na to, že otázka výše přiměřeného zadostiučinění a otázka splatnosti zadostiučinění byla soudem I. stupně posouzena po právní stránce zcela správně. V odvolání vyjádřila názor, že soud I. stupně pochybil, když žalobci přiznal odměnu za poskytování právní služby advokátovi z částky 1,500.000,- Kč, která byla zažalovaná, nikoliv z částky 105.000,- Kč, která byla přiznaná. V otázce nákladů řízení poukázala též na rozhodnutí Ústavního soudu

České republiky ze dne 17. července 2009, sp. zn. II. ÚS 986/09, v němž bylo vysloveno, že ústavně garantované právo na právní pomoc zahrnuje právo účastníka zvolit si, zda se nechá zastoupit a případně též kým, že právní zastoupení je tak ponecháno zcela na vůli účastníka, a to bez ohledu na to, zda byl schopen se jinak zastupovat sám a že důvody tohoto kroku třeba spatřovat také ve vyšší míře objektivitě zástupce.

Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek v rozsahu dotčeném odvoláním (tj. ve výroku o věci samé pod bodem II. a výroku o nákladech řízení pod bodem III.) i řízení, které předcházelo jeho vydání a při nařízeném jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není opodstatněné a odvolání žalované je opodstatněné.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ustanovení § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle ustanovení § 31a odst. 2 věta druhá zák. č. 82/1998 Sb. při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle ustanovení § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle ustanovení § 13 odst. 1 tohoto zákona, přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a/ celkové délce řízení, b/ složitosti řízení, c/ jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobily odstranit průtahy v řízení, d/ postupu orgánů veřejné moci během řízení a e/ významu předmětu řízení pro poškozeného.

Soud I. stupně závěr o tom, že přiměřeným zadostiučiněním za vzniklou nemajetkovou újmu je v tomto případě 105.000,- Kč, založil na správném zjištění skutkového stavu věci (§ 153 odst. 1 o. s. ř.). Provedené dokazování zhodnotil v souladu se zákonem. Důsledně přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.). V tomto směru ani žalobce v odvolání ničeho konkrétního nenamítl.

Na zjištěný skutkový stav pak soud I. stupně aplikoval správný právní předpis (zák. č. 82/1998 Sb.). Učinil tak v souladu s rozhodováním Nejvyššího soudu České republiky (srov. kupř. rozhodnutí ze dne 20. května 2009, č. j. 25 Cdo 1145/2009). Správně tak posuzoval existenci a intenzitu jednotlivých kritérií uvedených v ustanovení § 31a odst. 3 písm. a/ až e/ zák. č. 82/1998 Sb., jež korespondují kritériím rozhodným podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva pro stanovení výše spravedlivého odškodnění ve smyslu čl. 41 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod za nepřiměřenou délku řízení.

Z toho, že nesprávným úředním postupem byla v tomto případě nečinnost prezidenta, spočívající v nevydání rozhodnutí o návrhu vlády na jmenování žalobce do funkce soudce, nelze dovozovat žádnou výjimku z režimu ustanovení § 31a odst. 3 písm. a/ až e/ zák. č. 82/1998 Sb. I pro tento nesprávný úřední postup třeba totiž považovat za jediná východiska pro spravedlivé stanovení výše přiměřeného zadostiučinění kritéria uvedená v tomto ustanovení.

S argumentací, na níž žalobce založil své odvolání v otázce výše přiměřeného zadostiučinění, nelze souhlasit. Pro stručnost lze v tomto směru odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, k němuž není zapotřebí ničeho dalšího dodávat.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. se nárok na náhradu škody předběžně uplatňuje u úřadu uvedeného v ustanovení § 6 téhož zákona.

Podle ustanovení § 14 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. uplatnění nároku na náhradu škody je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Podle ustanovení § 15 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. přízná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku.

Podle ustanovení § 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle ustanovení § 26 zák. č. 82/1998 Sb. pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

Podle ustanovení § 517 odst. 1 obč. zák. dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení.

Podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. výši úroku z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis. Tímto předpisem je nař. vl. č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroku z prodlení a poplatku z prodlení, ve znění pozdějších předpisů (též „nař. vl. č. 142/1994 Sb.“).

Z pohledu předběžného projednání nároku podle zák. č. 82/1998 Sb. přitom nelze odlišovat „nárok na zadostiučinění“ od „nároku na náhradu škody“. U obou platí stejný režim se stejným dopadem v otázce jejich splatnosti (§ 14, § 15, § 26).

V tomto případě nebylo sporu o tom, že k předběžnému uplatnění nároku žalobce u žalované došlo dne 11. července 2008 (§ 14 zák. č. 82/1998 Sb.) a poslední den šestiměsíční lhůty k předběžnému projednání tohoto nároku připadl na 11. ledna 2009 (§ 15 zák. č. 82/1998 Sb.). Tohoto dne se tak stala částka 105.000,- Kč splatnou. Pakliže tuto částku žalovaná žalobci nezaplatila, ocitla se následujícího dne, tj. 12. ledna 2009, v prodlení (§ 26 zák. č. 82/1998 Sb., § 517 odst. 1 obč. zák.). Od tohoto dne je pak žalovaná povinna zaplatit žalobci z částky 105.000,- Kč úroky z prodlení ve výši stanovené nař. vl. č. 142/1994 Sb. (§ 26 zák. č. 82/1998 Sb., § 517 odst. 2 obč. zák.).

S argumentací, na níž žalobce založil své odvolání v otázce splatnosti zadostiučinění, nelze souhlasit.

Rozhodnutí soudu I. stupně o zamítnutí žaloby ohledně částky 1,395.000,- Kč s úroky z prodlení třeba považovat za věcně správné.

Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku pod bodem II. podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil (srov. výrok pod bodem I.).

Při rozhodování o nákladech řízení byl sice soud I. stupně veden správnou úvahou o přiznání jejich náhrady žalobci, který měl ve věci úspěch jen částečný a rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu (§ 142 odst. 3 o. s. ř.), avšak soud I. stupně nesprávně stanovil jejich výši. V souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů též „vyhl. č. 177/1996 Sb.“, vyhl. č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů řízení v občanském soudním řízení, ve znění pozdějších předpisů (též „vyhl. č. 484/2000 Sb.“) a zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (též „zák.

č. 235/2004 Sb.“) tyto náklady správně sestávaly z odměny advokátovi za poskytování právní služby ve výši 25.150,- Kč, náhrady hotových výdajů advokátovi ve výši 2.100,- Kč (výpočet: 300 x 7), náhrady za promeškaný čas advokáta ve výši 3.200,- Kč (výpočet: 100 x 32), cestovních výdajů advokáta ve výši 8.697,50 Kč (náhrada za dvě jízdy vlastním motorovým vozidlem z Ostravy do Prahy a zpět podle zvláštního právního předpisu), náhrady za daň z přidané hodnoty ve výši 7.829,50 Kč a cestovních výdajů žalobce ve výši 2.000,- Kč (cestovné za dvě jízdy vlakem z Ostravy do Prahy a zpět), tj. celkem ve výši 48.977,- Kč (§ 137 o. s. ř., § 13 odst. 3 a 4, § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 3 odst. 1 bod 4/ vyhl. č. 484/2000 Sb., § 47 odst. 1 písm. a/ zák. č. 235/2004 Sb.). Výše odměny advokátovi za poskytování právní služby (25.150,- Kč) byla přitom stanovena z částky 105.000,- Kč, neboť na ni měl žalobce podle zákona právo (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.). Odvolací soud má za to, že při stanovení odměny nelze vycházet ze žalované částky, neboť ta byla v porovnání s částkou, na kterou měl žalobce podle zákona právo, zjevně nepřiměřená. Jestliže úspěch žalobce představuje pouhých 7 % ze žalované částky, což lze považovat za relativně nepatrnou část, bylo by nespravedlivým a příčícím se zásadám účelnosti vynaložených nákladů ukládat žalované náklady právního zastoupení stanovené z takto zjevně nepřiměřeně požadované částky. Odvolací soud má za to, že za předmět řízení před soudem I. stupně je třeba považovat částku 105.000,- Kč (§ 2 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb.). V tomto směru lze přisvědčit názoru žalované, který vyjádřila v odvolání, že soud I. stupně pochybil, když žalobci přiznal odměnu z částky 1.500,00,- Kč, která byla zažalovaná (67.300,- Kč), nikoliv z částky 105.000,- Kč, která byla přiznaná (25.150,- Kč). V souvislosti s tím musela být stanovena odlišně od soudu I. stupně (13.794,- Kč) též výše daně z přidané hodnoty (7.829,50 Kč). Soud I. stupně rovněž pochybil, když na cestovních výdajích žalobci přiznal náhradu za dvě jízdy vlastním motorovým vozidlem z Ostravy do Prahy a zpět podle zvláštního právního předpisu (8.339,- Kč). K použití vlastního motorového vozidla žalobce neměl předchozí souhlas soudu (§ 30 odst. 2 vyhl. č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudu, ve znění pozdějších předpisů) a bylo pak namístě přiznat mu náhradu skutečných, účelných a hospodárných výdajů veřejným hromadným dopravním prostředkem (2.000,- Kč). Jednalo se o dvě jízdy vlakem z Ostravy do Prahy a zpět při ceně 1.000,- Kč za jednu jízdu (srov. protokol o jednání na č. 1. 137 spisu). O místu plnění (tj. k rukám advokáta) a lhůtě k plnění (tj. do tří dnů od právní moci rozsudku) rozhodl soud I. stupně správně (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.).

Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku o nákladech řízení pod bodem III. podle ustanovení § 220 odst. 3 o. s. ř. změnil pouze co do výše nákladů (tj. 48.977,- Kč) a ve zbývajícím rozsahu jej v tomto výroku (tj. co do povinnosti žalované k plnění, co do lhůty k plnění a co do platebního místa) podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil (srov. výrok pod bodem II.).

V povaze věci a okolnostech, které vedly žalobce k soudnímu uplatnění nároku, třeba spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné, pro které na něm nelze spravedlivě požadovat, aby hradil náklady odvolacího řízení žalované, která měla v tomto stadiu plný úspěch (odměna a náhrada advokátovi za poskytování právních služeb, náhrada za daň z přidané hodnoty). Uložení povinnosti k této náhradě žalobci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.) se zde jeví jako nepřiměřená tvrdost a odporuje dobrým mravům. Nepřiznání této náhrady žalované (§ 150 o. s. ř.) se přitom nijak významně nedotkne jejích majetkových poměrů.

O nákladech odvolacího řízení proto rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 150 a § 224 odst. 1 o. s. ř. tak, že se žalované nepřiznává právo na náhradu těchto nákladů (srov. výrok pod bodem III.), aniž bylo zapotřebí zabývat se dopadem rozhodnutí Ústavního soudu České republiky ze dne 9. října 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07 a ze dne 17. července 2009, sp. zn. II. ÚS 986/09 na tento případ.

Protože odvolání nesměřovalo proti vyhovujícímu výroku o věci samé pod bodem I. napadeného rozsudku, zůstala právní moc tohoto výroku přezkumnou činností odvolacího soudu nedotčena (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné dovolání, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu České republiky u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 30. března 2010

JUDr. Jana Knotková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Ciprovská